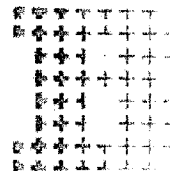

Binnenlandse Veiligheidsdienst

Ministerie van Binnenlandse Zaken

30633

576
23.10.78

47

Aan Zijne Excellentie
de Minister-President,
te
's-GRAVENHAGE

Postadres
Postbus 20011
2500 EA 's-Gravenhage

Bijlagen	Uw brief	Ons nummer	Datum
- 1.	-	1403.785	- 23 oktober 1978.
Onderwerp			
- Het Rood Verzetsfront, de advokaten en de RAF-gevangenen.			

Hierbij heb ik de eer Uwe Excellentie een rapport aan te bieden betreffende bovengenoemd onderwerp.

Een exemplaar van dit rapport zond ik aan de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Justitie.

HET HOOFD VAN DE DIENST

H.C. Neervoort.

Bezoekadres
President Kennedylaan 25
's-Gravenhage

Verzoeken bij beantwoording datum, nummer en onderwerp te vermelden

Behoort bij brief nr. 1403.785

Ex. nr. 2

Dit exemplaar bestaat uit 4 blz.

HET ROOD VERZETSFRONT, DE ADVOKATEN EN DE RAF-GEVANGENENHet Rood Verzetsfront (RVF)

Het in januari 1977 opgerichte Rood Verzetsfront (RVF) presenteert zich vanuit een positie van solidariteit met het verzet, zelfs met de "gewapende strijd" tegen "onderdrukking en imperialisme". Onder "gewapende strijd" verstaat men de houding en activiteiten niet alleen van organisaties als de IRA, de Baskische ETA en de Latijnsamerikaanse guerrilla-bewegingen, maar ook van de Palestijnse "bevrijdingsorganisaties" en van groeperingen als de Italiaanse Rode Brigaden en, vooral, de Westduitse Rote Armee Fraktion.

De aanhouding in de tweede helft van 1977 en de daarop gevolgde detentie in Nederland van de inmiddels naar de Bondsrepubliek uitgeleverde RAF-terroristen II hebben ertoe geleid dat de aandacht van het Rood Verzetsfront in de afgelopen maanden voor een zeer groot deel op de RAF gericht is geweest. Deze aandacht voor de gedetineerde RAF-leden in Nederland en in de Bondsrepubliek is voor een niet gering deel gestimuleerd door de frequente contacten van de kern van het RVF, vooral van mevrouw II, met de advocaat II. Mede hieruit is de hechte samenwerking te verklaren die gegroeid is tussen het RVF enerzijds en het "Internationaal Verdedigingscomité voor de rechten van Politieke Gevangenen in West-Europa" en het nauw daaraan gelieerde "RAF ondersteuningscomité" in Brussel anderzijds. In het Internationaal Verdedigingscomité (in de Duitse afkorting IVK) is II de voornaamste Nederlandse vertegenwoordiger.

Vanaf zijn oprichting heeft het RVF (in dit opzicht erfgenaam van de in december 1976 opgeheven Rode Hulp) tesamen met het Medisch Juridisch Comité voor Politieke Gevangenen (MJCPG) stelling genomen tegen de Westduitse anti-terroristische wetgeving en maatregelen. Afzonderlijk en gezamenlijk waarschuwden RVF en MJCPG (waarvan II de motor is) voor het gevaar "dat Nederland,

naar Duits model, afglijdt naar een politiestaat". Als aangrijpingspunt daarbij diende de detentie-situatie van II en II die onderworpen zouden zijn aan "isolatiefolter" en "psychologische oorlogsvoering". Men beschuldigde de Nederlandse overheid ervan, tegen deze drie gedetineerden een "vernietigingsstrategie" te voeren.

In nauw en voortdurend overleg met II, de voornaamste woordvoerder van het advocatenkollektief dat II, II verdedigde, gaf en geeft de kern van het RVF impulsen aan activiteiten in den lande ten faveure van genoemde drie RAF-leden. Deze activiteiten, uitgevoerd door plaatselijk georganiseerde kernen van RVF-activisten, hebben veelal de vorm van aanvallen in woord, geschrift en daad op "het (kapitalistisch) systeem, de rechtsstaat en diens wetten en normen inclusief", naar de vernietiging waarvan het RVF zegt te streven. In dit verband kunnen genoemd worden de bezetting voor enige uren van het Ministerie van Algemene Zaken op het Binnenhof, het binnendringen in een uitzending van de "Rooie Haan" en het ingooien van ruiten van o.m. Justitiegebouwen. Interessant is daarbij dat de ideeën voor in elk geval de twee eerstgenoemde acties door de (toen nog in Nederland gedetineerde) RAF-leden waren ontwikkeld en zeer waarschijnlijk met name via II aan het RVF zijn overgebracht.

Tegen deze achtergrond (het RVF in dienst van de RAF-gevangenen met de verdediging als intermediair) is het interessant waar te nemen hoe het RVF haar eigen rol ziet tegenover de rollen, gespeeld door advocaten, vertrouwensartsen en, tenslotte de gevangen "kameraden".

Artsen - advocaten - sympathisanten

Het Rood Verzetsfront als organisatie wil zoals gezegd een spreekbuis zijn voor en zich solidair tonen met de gewapende strijd in het algemeen. Onderdeel hiervan is het initiëren van discussies binnen de linkse beweging - zonder afstand te nemen van de RAF - en voorstellen te doen voor een "militaire strategie". Het RVF deelt daarbij - blijkens een recentelijk opgesteld intern discussiestuk -

bepaalde functies toe aan bepaalde groepen.

De (vertrouwens-)artsen komen op voor het lichamelijk en geestelijk welzijn van de gevangenen zonder aanvallen te doen op de rechtsstaat en maken propaganda, die gericht is op de onmenselijkheid van de hechtenisvoorwaarden, niet op de hechtenis als zodanig.

De advokaten verdedigen de rechtsstaat en signaleren de momenten waarop die rechtsstaat zich niet aan haar eigen wetten en internationale verdragen houdt. Zij accepteren de "democratisch tot stand gekomen" wetten en normen. Zij waarschuwen bovendien voor een opkomend fascisme en een dreigende politiestaat.

De sympathisanten gebruiken de situatie van de gevangenen om aan te tonen, dat deze situatie het noodzakelijk gevolg is van een kapitalistisch systeem dat met verzet wordt geconfronteerd. Zij streven naar de vernietiging van dit systeem, de rechtsstaat en diens wetten en normen inclusief.

De gevangenen zelf geven directieven met betrekking tot hun verdediging passend bij hun anti-kapitalistische doelstellingen. Acties (zoals hongerstakingen) organiseren zij in samenwerking met advokaten en sympathisanten.

Met name de rol van de advokaten is in dit verband interessant. Ze wordt in het interne discussiestuk dan ook ruim uitgemeten. Anderzijds moet echter gesignaleerd worden dat de relatie tussen sympathisanten en advokaten niet zonder problemen is, zoals hieronder ook nader zal worden aangeduid.

Het RVF en de positie van de advokaten

Advokaten die aan een aantal door het Rood Verzetsfront geformuleerde eisen voldoen, mogen in de RVF-visie "beschouwd worden als centrale tegenstanders van de Staat" (en daarmee als medestanders van het RVF). De belangrijkste eisen zijn:

- de advocaat moet principieel solidair zijn met zijn cliënt zonder zich met hem te identificeren;
- de advocaat moet weigeren het proces tegen zijn cliënt legitimiteit te verschaffen;
- de advocaat moet het leven van zijn cliënt beschermen tegen de Staat;
- de advocaat moet zijn cliënt verdedigen en daartoe een strategie ontwikkelen tesamen met de advocaten van medegevangenen, e.e.a. in overeenstemming met de ideologie van de groep (cliënten).

Het RVF is van mening dat advocaten die aan genoemde eisen voldoen, door hun collegae juristen binnen het Nederlandse justitie-apparaat niet (meer) geaccepteerd worden. Anderzijds ziet het RVF de positie van deze advocaten ten opzichte van de RVF-activisten (de "sympathisanten") eveneens als problematisch: bedoelde advocaten identificeren zich met de rechtsstaat en zien toe dat de overheid de grenzen daarvan niet overschrijdt; de sympathisanten daarentegen identificeren zich met het verzet tegen de rechtsstaat.

Het RVF verklaart de geïsoleerde positie van deze advocaten uit hun klasse-positie: zij plegen "verraad" tegenover hun klassegeloten bij de Justitie; anderzijds handhaven zij tegenover de sympathisanten angstvallig het bestaande klasseverschil omdat zij geen afstand wensen te doen van hun "klasseprivileges en bourgeois-gewoonten". Daarom ziet het RVF deze advocaten, ook al voldoen zij aan de geformuleerde eisen, slechts als "moeizame medestanders".

Deze RVF-visie op de advocaten laat zich verklaren uit het gebrek aan samenwerking tussen het Rood Verzetsfront en de verdedigers van III en II. De beslissing om de verdediging van deze drie te staken is genomen buiten het RVF om. Het ressentiment tegen de verdedigers is vrij groot.

Slechts VI heeft een zodanige (persoonlijke) relatie met de kern van het Rood Verzetsfront dat hij er tot nu toe in geslaagd is het RVF ten gunste van "zijn" cliënten te mobiliseren.

23 oktober 1978.